Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 223 466 van 1 juli 2019
in de zaak X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Op zijn gekozen woonplaats bij**
advocaat Emilie BRUERS
Werf 4
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 20 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Emilie BRUERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Isabella FLORIO, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart in 2015 te zijn aangekomen in België, nadat hij een Schengenvisum via de Spaanse diplomatieke post ontving. Heden verblijft verzoeker op onregelmatige wijze op het Belgische grondgebied.

1.2. Verzoeker en mevrouw X doen op 16 april 2018 aangifte van een voorgenomen huwelijk. In het kader van een onderzoek naar een eventueel schijnhuwelijk wordt op 27 juni 2018 een negatief advies verleend door het parket van de procureur des Konings. Op 3 oktober 2018 wordt door het parket, gelet op artikel 146bis van het burgerlijk wetboek, een nieuw negatief advies verleend omdat uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Lokeren weigert op 3 oktober om het huwelijk te voltrekken.

1.3. Op 13 augustus 2018 wordt in Marokko een huwelijk gesloten tussen verzoeker en mevrouw X. De Marokkaanse huwelijksakte wordt op 30 augustus 2018 aan de burgerlijke stand van de stad Lokeren overhandigd. Er loopt heden nog een onderzoek door het parket naar de erkenning van dit Marokkaanse huwelijk in België.

1.4. Op 8 april 2019 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld in het kader van het illegaal verblijf van verzoeker.

1.5. Op 9 april 2019 wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker dient hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat gekend is onder rolnummer nr. 231 776.

1.6. Op 20 juni 2019 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld in het kader van het illegale verblijf van verzoeker. Verzoeker wordt tevens gehoord aan de hand van een vragenlijst.

1.7. Op 20 juni 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden akte waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Lokeren op 20/06/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer,
naam: ***x***
voornaam: ***x***
geboortedatum: ***22.09.1987***
geboorteplaats
nationaliteit: ***Marokko***
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van zijn arrestatie.

Risico op onderduiken:
1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen. Volgens het verzoek tot schorsing, ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten op datum van 09/04/2019, zou betrokkene al sinds 2015 in België vertoeven. Hij heeft echter nooit een verblijfsprocedure opgestart.
Betrokkene wilde in België huwen met x (23/05/1993), een Belgische vrouw. Dit is echter geen verblijfsprocedure.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene meldde zich niet aan bij de gemeente van verblijf drie werkdagen na binnenkomst in het Rjik zoals artikel 5 van de Vreemdelingenwet het voorschrijft. Evenmin toont hij aan op hotel te verblijven.
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 09/04/2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.
Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.
Betrokkene startte een huwelijksdossier op met de Belgische x bij de stad Lokeren. Na een negatief advies van het parket besloot de stad Lokeren om het huwelijk te weigering. Ondertussen reisden betrokkene en zijn partner op en af naar Marokko om daar te huwen op 13/08/2018. Zij meldden hun huwelijk bij de stad Lokeren eind augustus 2018. Het onderzoek om dit huwelijk in België te erkennen is nog lopende.
Volgens de omzendbrief van 17/09/2013 is dit lopende onderzoek geen belemmering voor de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten. In deze omzendbrief lezen we 'De uitvoering van het BGV zal echter niet worden opgeschort wanneer de vreemdeling aan wie het BGV afgegeven werd: (…) – reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering om een huwelijk te voltrekken (…)'.
Dit is hier duidelijk het geval. Zowel het parket als de burgerlijke stand zijn de mening toegedaan dat het hier een schijnrelatie betreft enkel en alleen gericht op het verkrijgen van een verblijfsvoordeel voor betrokkene.
Betrokkene verklaart op 20/06/2019 aan de politie van Pz Lokeren dat in België te zijn om te werken en een beter leven te leiden. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij in België een bestaan wil opbouwen, hij hier een vrouw heeft leren kennen waarmee hij gehuwd is en met haar wil samenleven. betrokkene verklaart dat zijn vrouw enkele weken zwanger zou zijn, hij brengt hier echter geen bewijzen voor aan. Hij kan evenmin aantonen dat het wel degelijk zijn kind zou betreffen. Een ongeboren kind opent sowieso geen recht op verblijf. Met de belangen van een ongeboren kind kunnen wij evenmin rekening houden. Mocht er effectief sprake zijn van een zwangerschap, dan nog kan betrokkene later het kind, indien het zijn kind zou zijn, erkennen en op basis daarvan terugkomen naar België mits het in acht nemen van de nodige procedures.
Hij zal hiertoe de opheffing van het inreisverbod dienen aan te vragen, in overeenstemming met de vigerende bepalingen te rzake. Dit hoeft echter geen onoverkomelijke belemeering te zijn.
Betrokkene heeft met zijn partner mogelijk een familiaal leven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunen vallen. Echter, dit familiaal leven werd opgebouwd door betrokkene in een periode van illegaal verblijf. De overheid mengt zich dus in principe niet in het familiale leven van betrokkene wanneer zij beslist om hem te verwijderen van haar grondgebied. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en de laakbare praktijk van het schijnhuwelijk weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn familiale leven in België in de illegaliteit verder te zetten. Op het vlak van het familiale leven impliceert deze beslissing bijgevolg geen schending van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene bracht bovendien het grootste deel van zijn leven in Marokko door, hij spreekt nog de taal en heeft er mogelijk nog

familie/vrienden/kennissen wonen. Het opnieuw ontwikkelen van een privéleven in het land van herkomst zal bijgevolg niet zo moeilijk zijn voor betrokkene. Met betrekking tot het privéleven betekent deze beslissing dus evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM.
Hij verklaart dat ook zijn tante, oom, neven en nichten in België zouden verblijven, meerbepaald in Brussel. Dergelijke relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM dat vooral betrekking heeft op de primaire gezinscel, bestaande uit partners of ouders en hun minderjarige kinderen.
Betrokkene keerde zelf terug naar Marokko in augustus 20018 om er te huwen met zijn partner. Daaruit blijkt dat hij geen vrees voor vervolging kent bij terugkeer. Een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer is op dit vlak dus niet aan de orde.
Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.
Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend hij n, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde hij n. Betrkokene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:
1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen. Volgens het verzoek tot schorsing, ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten op datum van 09/04/2019, zou betrokkene al sinds 2015 in België vertoeven. Hij heeft echter nooit een verblijfsprocedure opgestart.
Betrokkene wilde in België huwen met x (23/05/1993), een Belgische vrouw. Dit is echter geen verblijfsprocedure.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene meldde zich niet aan bij de gemeente van verblijf drie werkdagen na binnenkomst in het Rjik zoals artikel 5 van de Vreemdelingenwet het voorschrijft. Evenmin toont hij aan op hotel te verblijven.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 09/04/2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene startte een huwelijksdossier op met de Belgische x bij de stad Lokeren. Na een negatief advies van het parket besloot de stad Lokeren om het huwelijk te weigering. Ondertussen reisden betrokkene en zijn partner op en af naar Marokko om daar te huwen op 13/08/2018. Zij meldden hun huwelijk bij de stad Lokeren eind augustus 2018. Het onderzoek om dit huwelijk in België te erkennen is nog lopende.
Volgens de omzendbrief van 17/09/2013 is dit lopende onderzoek geen belemmering voor de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten. In deze omzendbrief lezen we 'De uitvoering van het BGV zal echter niet worden opgeschort wanneer de vreemdeling aan wie het BGV afgegeven werd: (…) – reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering om een huwelijk te voltrekken (…)'.
Dit is hier duidelijk het geval. Zowel het parket als de burgerlijke stand zijn de mening toegedaan dat het hier een schijnrelatie betreft enkel en alleen gericht op het verkrijgen van een verblijfsvoordeel voor betrokkene.
Betrokkene verklaart op 20/06/2019 aan de politie van Pz Lokeren dat in België te zijn om te werken en een beter leven te leiden.
Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij in België een bestaan wil opbouwen, hij hier een vrouw heeft leren kennen waarmee hij gehuwd is en met haar wil samenleven. betrokkene verklaart dat zijn vrouw enkele weken zwanger zou zijn, hij brengt hier echter geen bewijzen voor aan. Hij kan evenmin aantonen dat het wel degelijk zijn kind zou betreffen. Een ongeboren kind opent sowieso geen recht op verblijf. Met de belangen van een ongeboren kind kunnen wij evenmin rekening houden. Mocht er effectief sprake zijn van een zwangerschap, dan nog kan betrokkene later het kind, indien het zijn kind zou zijn, erkennen en op basis daarvan terugkomen naar België mits het in acht nemen van de nodige procedures.
Hij zal hiertoe de opheffing van het inreisverbod dienen aan te vragen, in overeenstemming met de vigerende bepalingen te rzake. Dit hoeft echter geen onoverkomelijke belemeering te zijn.
Betrokkene heeft met zijn partner mogelijk een familiaal leven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunen vallen. Echter, dit familiaal leven werd opgebouwd door betrokkene in een periode van illegaal verblijf. De overheid mengt zich dus in principe niet in het familiale leven van betrokkene wanneer zij beslist om hem te verwijderen van haar grondgebied. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en de laakbare praktijk van het schijnhuwelijk weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn familiale leven in België in de illegaliteit verder te zetten. Op het vlak van het familiale leven impliceert deze beslissing bijgevolg geen schending van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene bracht bovendien het grootste deel van zijn leven in Marokko door, hij spreekt nog de taal en heeft er mogelijk nog familie/vrienden/kennissen wonen. Het opnieuw ontwikkelen van een privéleven in het land van herkomst zal bijgevolg niet zo moeilijk zijn voor betrokkene. Met betrekking tot het privéleven betekent deze beslissing dus evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM.
Hij verklaart dat ook zijn tante, oom, neven en nichten in België zouden verblijven, meerbepaald in Brussel. Dergelijke relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM dat vooral betrekking heeft op de primaire gezinscel, bestaande uit partners of ouders en hun minderjarige kinderen.
Betrokkene keerde zelf terug naar Marokko in augustus 20018 om er te huwen met zijn partner. Daaruit blijkt dat hij geen vrees voor vervolging kent bij terugkeer. Een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer is op dit vlak dus niet aan de orde.
Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.
Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend hij n, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde hij n. Betrkokene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.
In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

(…)"

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedureregelement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid

gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Verder volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "*De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden*."

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 23 van het BUPO, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"*1.*
Voor een uiteenzetting van de redenen waarop de Dienst Vreemdelingenzaken haar bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering dd. 20/06/2019 heeft gegrond, wordt verwezen naar het stuk 1.

2.
Aangezien er verschillende redenen zijn waarom verzoeker niet akkoord kan gaan met deze reden(en), die hierna zullen worden toegelicht.

a) Het onderzoek omtrent de erkenning van het buitenlands huwelijk is nog lopende

De Dienst Vreemdelingenzaken laat zogenaamd uitschijnen dat verzoeker en zijn vrouw reeds een definitieve beslissing hebben omtrent hun huwelijkserkenning in België.

Dit is echter niet het geval!

Er werd een nieuw onderzoek geopend bij het Parket nadat de buitenlandse huwelijksakte dd. 13.08.2018 werd afgegeven op de burgerlijke stand te Lokeren.

In het kader van dit onderzoek is door huidig raadsman reeds tussengekomen en werd op 30.10.2018 een schrijven gericht aan het Parket van de Procureur des Konings te Gent (stuk 3). Hierin werd gekaderd hoe verzoeker en mevrouw X elkaar hebben leren kennen en werd verzocht om partijen uit te nodigen voor verhoor, gelet op de gewijzigde omstandigheden.

Het Parket bevestigde opdracht te zullen geven aan de politie van Lokeren.

Na contactname met de politie bleek dat zij deze opdracht niet hebben uitgevoerd aangezien mevrouw X reeds in augustus verhoord werd. Echter, het zijn net de gewijzigde omstandigheden die op datum moment vereisten dat opnieuw een verhoor wordt gedaan. Bovendien werd verzoeker zelf nog nooit verhoord omtrent het huwelijk met mevrouw X!

Aangezien partijen tevens zijn gaan samenwonen kon een woningbezoek nuttig zijn.

Intussen werden deze bijkomende opdrachten uitgevoerd ; verzoeker werd gehoord omtrent zijn huwelijk. Tevens werd een woningbezoek gedaan bij verzoeker en zijn vrouw.

Het hoeft geen betoog dat het onderzoek naar het huwelijk reeds zeer lang lopende is en dat partijen reeds lang wachtende zijn op een definitieve beslissing, waardoor zij al maandenlang in onzekerheid leven.

Het kan dan ook niet rechtmatig als reden worden ingeroepen dat de weigering van registratie van het huwelijk een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven; verzoeker en zijn vrouw kregen nog géén beslissing omtrent de erkenning van hun huwelijk !

Er kan dan ook niet worden voorgehouden dat vaststaat dat zowel het parket als de burgerlijke stand de mening zijn toegedaan dat het om een schijnrelatie zou gaan tussen verzoeker en zijn vrouw; quod non (infra).

Omwille van deze redenen dient het bevel om het grondgebied te verlaten nietig te worden verklaard; in ieder geval dient er een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden bevolen tot wanneer verzoeker en zijn vrouw uitsluitsel hebben omtrent de erkenning van hun huwelijk in België en tot wanneer er uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bestaat er aldus in dat verzoeker zal gescheiden worden van zijn echtgenote en hierdoor geschonden wordt in zijn recht op gezinsleven (infra, onder b). Bovendien zal daarnaast het onderzoek naar de erkenning van zijn huwelijk nog meer vertraging oplopen.

Bovendien is er een bijkomend element aangezien de verzoeker en zijn vrouw een kindje verwachten. Mevrouw X is zwanger. Verzoeker en zijn vrouw zijn hiermee zeer tevreden en wensen samen de zwangerschap te beleven. Aangezien mevrouw X reeds veel lichamelijke last heeft gehad (en heeft) van haar zwangerschap, is het voor verzoeker nog meer van belang dat hij er kan zijn voor zijn vrouw.

Verzoeker is de enige die zijn vrouw echt kan bijstaan in het huishouden en voor haar kan zorgen. Hij wil er zijn voor zijn vrouw en kind.

b) Schending van het recht op gezinsleven – geen schijnhuwelijk – Artikel 8 Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en Artikel 23 Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten (hierna: BUPO)

Zoals supra reeds toegelicht onder 'Feiten en voorgaanden', zijn verzoeker en zijn vrouw zinnens om hun relatie en huwelijk verder te zetten. Zij wonen sedert november 2018 samen in Lokeren en dit loopt zeer goed.

Verzoeker was enorm blij dat hij eindelijk zijn leven als gehuwd man kon aanvatten, waarbij - zoals uitgelegd - eerst een aantal geloofstradities dienden vervuld te worden.

Verzoeker heeft samen met zijn vrouw de nodige stappen gezet opdat zijn huwelijk wettelijk erkend zou worden in België, doch heeft hierover nog geen definitieve beslissing (supra, onder a).

In ieder geval wenst verzoeker wel degelijk een duurzame levensgemeenschap aan te vatten met zijn vrouw, meer nog: dit is momenteel reeds het geval!

Verzoeker woont samen met mevrouw X, zij leven als gehuwd koppel, slapen samen, kijken samen tv, doen de huishoudelijke taken, doen uitstapjes samen, enz…

Verzoeker en zijn vrouw hebben de stap gezet om aan kinderen te beginnen. Zij wensen zoals gezegd hun gezin uit te bouwen en kijken enorm uit naar de komst van hun kindje.

Dat hiervan geen bewijzen zouden zijn, wordt met huidig verzoek tegengesproken, (zie stuk 4, positieve bloedtest dd. 29/05/2019). Mevrouw X heeft bovendien komende vrijdag haar eerste afspraak bij de gynaecoloog, waarbij verzoeker vanzelfsprekend als toekomstig papa ontzettend graag afwezig zou willen zijn.

Dat verzoeker niet aantoont dat hij de vader is, is zeer kort door de bocht. Verzoeker en zijn vrouw brengen samen hun leven door, met andere woorden brengen zij elke nacht samen door als man en vrouw. Van zodra het mogelijk is om het vaderschap via een medische test te laten vaststellen (namelijk vanaf 9 weken), zullen verzoeker en zijn vrouw hiervoor het nodige doen en hiervan de bewijsstukken bijbrengen.

Momenteel zit hij echter opgesloten, zodat dit op heden hoe dan ook geen optie is.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent te kunnen stellen dat zij met de belangen van een ongeboren kind geen rekening kunnen houden. De kern zich echter in het recht op gezinsleven van verzoeker, de vader, die de zwangerschap niet zal meemaken wanneer hij moet terugkeren naar Marokko. Hij zal zijn vrouw niet kunnen bijstaan in deze periode, hoewel zij nochtans de hulp van haar echtgenoot nodig heeft.

Het samen beleven van een zwangerschap maakt tevens deel uit van het gezinsleven van verzoeker en zijn vrouw.

Het gaat absoluut niet om een schijnhuwelijk en verzoeker en zijn vrouw hopen dit bevestigd te zien via een erkenning van hun huwelijk. Op heden kregen zij hierover echter geen definitieve beslissing (supra).

Mevrouw X is geboren in België, op 23.05.1993, en heeft de Belgische nationaliteit. Zij is een echte Belgische, doch met de cultuurachtergrond en geloofstradities uit Marokko, zoals velen. Echter, zij kan niet zomaar België verlaten en plots een ander leven opbouwen in een voor haar vrij onbekend land, waar het volledig anders leven is; zowel economisch, als op vlak van medische zekerheid, opvoeding en onderwijs en dergelijke meer. Ook haar familie bevindt zich in België.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet zomaar voorhouden dat mevrouw X haar man dan maar zou moeten volgen naar Marokko. Zij verblijft reeds haar hele leven in België, wenst hier verder haar leven uit te bouwen en een gezin te starten met haar man; een keuze waarop zij gerechtigd is.

Verzoeker wil bij zijn vrouw blijven, die hij graag ziet en met wie hij zijn gezin wil starten en de huidige zwangerschap mee wil beleven. Doordat verzoeker nu het bevel heeft gekregen om onmiddellijk het grondgebied te verlaten, zal hij worden gescheiden van zijn vrouw.

In die zin schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in haar bevel om het grondgebied te verlaten artikel 8 EVRM en artikel 23 BUPO, dat het recht op bescherming van het privé- en gezinsleven omvat nu de administratieve overheid bij de inperking van deze rechten geen correcte afweging heeft gemaakt van alle relevante gegevens en de belangen van verzoeker en zijn vrouw en niet redelijk, zorgvuldig of proportioneel tot een inperking besloten heeft.

Omwille van deze redenen dient het bevel om het grondgebied te verlaten nietig te worden verklaard; in ieder geval dient er een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden bevolen tot wanneer verzoeker en zijn vrouw uitsluitsel hebben omtrent de erkenning van hun huwelijk in België en tot wanneer er uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

c) Verzoeker is wel legaal naar België gekomen

In tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken voorhoudt, is verzoeker niet illegaal naar België gekomen. Verzoeker was in het bezit van een geldig reisvisum om naar België te komen (stuk 5).

Het was dus absoluut niet de intentie van verzoeker om illegaal in België te verblijven en dat is het ook op heden niet.

Zoals reeds uiteengezet onder de feitelijkheden, hebben verzoeker en mevrouw X besloten een relatie aan te gaan en na de nodige geloofsgebruiken te hebben nageleefd in het huwelijk te stappen. Verzoeker heeft de nodige stappen hiervoor gezet opdat zijn huwelijk wettelijk erkend zou worden in België, doch heeft hierover nog geen definitieve beslissing.

Wanneer hieromtrent zekerheid bestaat, zal uiteraard ook het nodige worden gedaan om een verblijfsprocedure op te starten.

d) Schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

De administratieve overheid dient in het kader van de materiële motiveringsplicht bij de beoordeling uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens; zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit te komen.

Zoals reeds vermeld, is de Dienst Vreemdelingenzaken uitgegaan van een aantal foute feitelijkheden. Zo het feit dat verzoeker zélf naar Marokko zou gegaan zijn om te huwen; verzoeker bleef namelijk hier en gaf volmacht aan zijn schoonbroer. Ook is verzoeker niet illegaal naar België gekomen (supra, onder c).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratieve overheid zich bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle feitelijke gegevens en zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624).

Bij het nemen van haar beslissing heeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle gegevens in overweging genomen, en zij heeft de in acht genomen gegevens niet correct beoordeeld, waardoor zij op een onredelijke wijze haar beslissing heeft genomen.

Meer bepaald heeft zij geen rekening gehouden met het feit dat het onderzoek naar de erkenning van het huwelijk in België nog lopende is en verzoeker hieromtrent aldus nog geen uitsluitsel heeft (supra, onder a).

Bovendien werd geen rekening gehouden met het feit dat de vrouw van verzoeker in verwachting is (supra, onder b).

Verzoeker kán niet nu niet zomaar het grondgebied verlaten; anders zou het onderzoek naar de erkenning van zijn huwelijk alweer vertraging oplopen en niet afgerond kunnen worden. Bovendien dient hij zijn vrouw bij te staan bij haar zwangerschap.

De materiële motiveringsplicht in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Omwille van deze redenen dient het bevel om het grondgebied te verlaten nietig te worden verklaard; in ieder geval dient er een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden bevolen tot wanneer verzoeker en zijn vrouw uitsluitsel hebben omtrent de erkenning van hun huwelijk in België en tot wanneer er uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring."

3.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden akte duidelijk de determinerende motieven bevat op basis waarvan de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens zijn genomen.

Aan de verzoeker wordt zo een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, omdat hij op het Schengengrondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument. Verzoeker betwist dit niet.

In de bestreden akte worden tevens de juridische en feitelijke overwegingen geduid als waarom aan de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. In dit verband wordt toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij oordeelt dat er een risico op onderduiken bestaat. Hieromtrent wordt naar voor gebracht dat verzoeker nooit een verblijfsprocedure heeft opgestart, zich niet aanmeldde bij de gemeente van verblijf drie werkdagen na binnenkomst in het Rijk zoals artikel 5 van de Vreemdelingenwet het voorschrijft, evenmin toont hij aan op hotel te verblijven alsook dat verzeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 9 april 2019.

Inzake de beslissing tot terugleiding naar de grens, wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij verwijst hiertoe naar het gegeven dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan aangezien er een risico op onderduiken bestaat. Hieromtrent wordt nog het volgende meegegeven: “4° betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden”, waarbij nogmaals wordt verwezen naar het feit dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 april 2019 waardoor verwacht kan worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Verzoeker betwist dit niet.

Vervolgens wordt opnieuw uitvoerig ingegaan op verzoekers verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op 20 juni 2019 en wordt tevens uitdrukkelijk gemotiveerd dat een schending van artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aan de orde kan zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, blijkt op het eerste gezicht niet.

Het betoog van de verzoeker dat hij op legale wijze België is binnengereisd, doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat verzoeker heden op illegale wijze in België verblijft, noch aan de vaststellingen die het risico op onderduiken onderbouwen. Bijgevolg lijkt de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding prima facie te steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen.

3.3.2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden bevelen heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.4. Verzoeker wijst erop dat het onderzoek naar de erkenning van de Marokkaanse huwelijksakte nog lopende is wegens ‘gewijzigde omstandigheden’, dat er nog geen uitsluitsel is en dat hiermee geen rekening werd gehouden. Hij voegt een schrijven aan het parket van 30 oktober 2018 toe aan zijn verzoekschrift (stuk 3). Hij meent dat de bestreden beslissing dient geschorst te worden tot er uitsluitsel is over de erkenning van het huwelijk.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij niet alleen rekening heeft gehouden met de weigering van huwelijksvoltrekking wegens schijnhuwelijk maar ook met het lopende onderzoek naar de erkenning van de Marokkaanse huwelijksakte. Er wordt op afdoende wijze als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene startte een huwelijksdossier op met de Belgische x bij de stad Lokeren. Na een negatief advies van het parket besloot de stad Lokeren om het huwelijk te weigering. Ondertussen reisden betrokkene en zijn partner op en af naar Marokko om daar te huwen op 13/08/2018. Zij meldden hun huwelijk bij de stad Lokeren eind augustus 2018. Het onderzoek om dit huwelijk in België te erkennen is nog lopende.
Volgens de omzendbrief van 17/09/2013 is dit lopende onderzoek geen belemmering voor de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten. In deze omzendbrief lezen we 'De uitvoering van het BGV zal echter niet worden opgeschort wanneer de vreemdeling aan wie het BGV afgegeven werd: (…) – reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering om een huwelijk te voltrekken (…)'.
Dit is hier duidelijk het geval. Zowel het parket als de burgerlijke stand zijn de mening toegedaan dat het hier een schijnrelatie betreft enkel en alleen gericht op het verkrijgen van een verblijfsvoordeel voor betrokkene."

Verzoeker toont niet concreet aan dat de verwerende partij in deze onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld. Verzoeker betwist immers niet dat er reeds eerder een beslissing tot weigering van voltrekking van een voorgenomen huwelijk werd genomen door de stad Lokeren. De Raad wijst er verder op dat geen enkele wetsbepaling verhindert dat tijdens een lopend onderzoek naar de erkenning van een huwelijksakte een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het voorleggen van een buitenlandse huwelijksakte en het onderzoek naar de erkenning ervan heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van een illegaal verblijvende vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen.

Waar verzoeker stelt dat hij niet zomaar het grondgebied kan verlaten omdat anders het onderzoek vertraging zou lopen en niet afgerond kan worden, beperkt hij zich tot een loutere bewering en hypothese. Bovendien licht verzoeker toe dat hij in het kader van dit onderzoek naar de erkenning van het Marokkaanse huwelijk reeds werd gehoord over zijn huwelijk en dat er een woningbezoek werd gedaan bij verzoeker en mevrouw X. zodat de belangrijkste onderzoekdaden reeds werden gesteld.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het loutere feit dat er een onderzoek lopende is naar de erkenning van de Marokkaanse huwelijksakte, hem zou toelaten het bevel om het grondgebied te verlaten naast zich neer te leggen.

3.3.2.5. Wat betreft de persoonlijke omstandigheden van verzoeker wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene verklaart op 20/06/2019 aan de politie van Pz Lokeren dat in België te zijn om te werken en een beter leven te leiden. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij in België een bestaan wil opbouwen, hij hier een vrouw heeft leren kennen waarmee hij gehuwd is en met haar wil samenleven. betrokkene verklaart dat zijn vrouw enkele weken zwanger zou zijn, hij brengt hier echter geen bewijzen voor aan. Hij kan evenmin aantonen dat het wel degelijk zijn kind zou betreffen. Een ongeboren kind opent sowieso geen recht op verblijf. Met de belangen van een ongeboren kind kunnen wij evenmin rekening houden. Mocht er effectief sprake zijn van een zwangerschap, dan nog kan betrokkene later het kind, indien het zijn kind zou zijn, erkennen en op basis daarvan terugkomen naar België mits het in acht nemen van de nodige procedures.
Hij zal hiertoe de opheffing van het inreisverbod dienen aan te vragen, in overeenstemming met de vigerende bepalingen te rzake. Dit hoeft echter geen onoverkomelijke belemeering te zijn.
Betrokkene heeft met zijn partner mogelijk een familiaal leven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunen vallen. Echter, dit familiaal leven werd opgebouwd door betrokkene in een periode van illegaal verblijf. De overheid mengt zich dus in principe niet in het familiale leven van betrokkene wanneer zij beslist om hem te verwijderen van haar grondgebied. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en de laakbare praktijk van het schijnhuwelijk weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn familiale leven in België in de illegaliteit verder te zetten. Op het vlak van het familiale leven impliceert deze beslissing bijgevolg geen schending van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene bracht bovendien het grootste deel van zijn leven in Marokko door, hij spreekt nog de taal en heeft er mogelijk nog familie/vrienden/kennissen wonen. Het opnieuw ontwikkelen van een privéleven in het land van herkomst zal bijgevolg niet zo moeilijk zijn voor betrokkene. Met betrekking tot het privéleven betekent deze beslissing dus evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM.

Hij verklaart dat ook zijn tante, oom, neven en nichten in België zouden verblijven, meerbepaald in Brussel. Dergelijke relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM dat vooral betrekking heeft op de primaire gezinscel, bestaande uit partners of ouders en hun minderjarige kinderen.
Betrokkene keerde zelf terug naar Marokko in augustus 20018 om er te huwen met zijn partner. Daaruit blijkt dat hij geen vrees voor vervolging kent bij terugkeer. Een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer is op dit vlak dus niet aan de orde.
Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.
Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend hij n, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde hij n. Betrkokene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij de individuele situatie, inclusief het gezinsleven van verzoeker, heeft onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat in dit verband een belangenafweging heeft plaatsgevonden. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij het tegendeel voorhoudt.

Waar verzoeker tijdens zijn gehoor van 20 juni 2018 verklaarde dat mevrouw X zwanger is van zijn kind, kon de verwerende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing terecht vaststellen dat hiervan geen bewijs voorlag. Heden legt verzoeker bij zijn verzoekschrift een bewijs van zwangerschap van mevrouw X voor (stuk 4). Dit doet echter geen afbreuk aan de andere vaststelling in de bestreden beslissing, met name dat hij niet kan aantonen dat het kind wel degelijk zijn kind zou betreffen. Er is geen bewijs van erkenning van het kind, noch staat de biologische band tussen het ongeboren kind en de verzoeker op enige andere wijze vast.
Voorts wijst de Raad erop dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouders een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (cf. EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, § 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM is er bijgevolg op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en ook nog in huidige stand van het geding, geen sprake van het bestaan van een gezinsleven met het nog ongeboren kind. Bijgevolg kon de verwerende partij terecht stellen dat een ongeboren kind geen recht van verblijf opent en dat er geen rekening kan worden gehouden met de belangen van het ongeboren kind in het kader van artikel 8 van het EVRM. Tenslotte wijst de verwerende partij er nog op dat verzoeker het kind later kan erkennen en op basis daarvan kan terugkomen naar België mits het in acht nemen van de nodige procedures zoals de opheffing vragen van het inreisverbod hetgeen geen onoverkomelijke belemmering vormt.

Wat betreft het betoog dat verzoeker gescheiden zal worden van mevrouw X met wie hij een kindje verwacht, dat zij samenwonen sinds november 2018 in Lokeren, dat de zwangerschap deel uitmaakt van het gezinsleven, dat verzoeker mevrouw X niet zal kunnen bijstaan tijdens haar zwangerschap hoewel zij hulp nodig heeft, dat van mevrouw X niet kan worden verwacht dat zij hem vergezelt naar Marokko en waar hij foto's voorlegt van dit gezinsleven (stukken 6, 7 en 8), het verlovingsfeest en het trouwfeest, oordeelt de Raad als volgt:

Aangezien verzoeker nooit tot verblijf werd toegelaten of gemachtigd in België, is er in casu slechts sprake van een situatie eerste toelating en niet van een inmenging in het gezinsleven. In het kader van artikel 8 van het EVRM moet dan worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt

aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing het bestaan van een zekere vorm van gezinsleven in hoofde van verzoeker niet volledig wordt ontkend, evenwel wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat dit gezinsleven werd opgebouwd in een periode van illegaal verblijf.
Hoewel verzoeker stelt dat hij in 2015 op legale wijze België is binnengereisd, blijkt uit het Schengenvisum dat hij bij zijn verzoekschrift voegt dat de geldigheid van zijn Schengenvisum verliep op 29 mei 2015 (stuk 5). Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift zelf dat hij mevrouw X eind 2016 leerde kennen, dit is nadat zijn Schengenvisum reeds lang verlopen was. Het motief in de bestreden beslissing dat dit gezinsleven “*werd opgebouwd door betrokkene in een periode van illegaal verblijf*” is dan ook correct. Er wordt overigens nergens in de bestreden beslissing gesteld dat hij illegaal naar België is gekomen.

Verzoeker toont niet aan dat er in casu ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ voorhanden zijn die aanleiding geven tot het vaststellen van een positieve verplichting in hoofde van de verwerende partij.
Het loutere betoog dat hij en mevrouw X de zwangerschap samen willen bleven, vormt op zich niet zulke “zeer uitzonderlijke omstandigheid”, des te meer daar verzoeker niet aantoont de vader te zijn van het ongeboren kind. Waar verzoeker nog stelt dat hij mevrouw X niet zal kunnen bijstaan tijdens de zwangerschap, hoewel zij hulp nodig heeft, stelt de Raad op basis van het administratief dossier en het verzoekschrift vast dat de familie van mevrouw X, inclusief haar moeder, in België woonachtig is. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom mevrouw X niet zou kunnen rekenen en steunen op de hulp van haar familie tijdens de zwangerschap.

Verzoeker toont niet aan waarom het loutere feit dat mevrouw X de Belgische nationaliteit heeft en dat haar familie zich in België bevindt, in zijn geval op zich een zeer uitzonderlijke omstandigheid uitmaakt die aanleiding geeft tot een positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het betoog dat mevrouw X niet zomaar België kan verlaten om plots een ander leven op te bouwen in een voor haar vrij onbekend land omdat het leven daar anders, zowel economisch als op vlak van medische zekerheid, opvoeding, onderwijs en meer, blijft zeer algemeen. Dit betoog wordt nooit concreet zodat verzoeker evenmin aantoont waarom het loutere gegeven dat het leven anders is in Marokko in casu een onoverkomelijke hinderpaal vormt die verhindert dat het gezinsleven in Marokko verder wordt gezet.

De Raad brengt in herinnering dat artikel 8 van het EVRM niet verhindert dat Staten voorwaarden vastleggen voor de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, noch dat zij een verwijderingsmaatregel nemen jegens de vreemdeling die niet aan de voorwaarden voldoet (RvS 18 mei 2009, nr. 193.380). Het precaire gezinsleven dat verzoeker gedurende zijn relatief korte verblijf in België heeft opgebouwd lijkt in casu minder zwaar door te wegen dan de belangen van de Belgische staat in het kader van de controle op de toegang en het verblijf op het grondgebied nu er geen zeer uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 8 van het EVRM blijken. Bovendien betwist verzoeker niet dat een eerder voornemen tot huwelijksvoltrekking werd geweigerd wegens aanwijzingen van een schijnhuwelijk. De verwerende partij kon dan ook terecht oordelen “*Het belang van de overheid*

in haar strijd te gen de illegaliteit en de laakbare praktijk van het schijnhuwelijk weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn familiale leven in de illegaliteit verder te zetten."

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij gescheiden zal worden van mevrouw X, verwijst de Raad naar de mogelijkheid om terug te komen naar België na erkenning van het ongeboren kind of na erkenning van de Marokkaanse huwelijksakte, mits het in acht nemen van de nodige verblijfsprocedures en nadat een opheffing van het inreisverbod werd gevraagd in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, zoals in de bestreden beslissing tevens wordt gesuggereerd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze wettelijke vereisten een onoverkomelijke belemmering vormen.

Ten overvloede, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker in beginsel niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont verzoeker dit niet aan. De bestreden beslissing verhindert niet dat mevrouw X hem bezoekt in het land van herkomst of hem tijdelijk vergezelt. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met mevrouw X en zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden. (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)

Verzoeker brengt geen elementen naar voor die erop wijzen dat de doorgevoerde belangenafweging onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en diens gezinsleden enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt nogmaals dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), wat in casu een afdoende rechtvaardigingsgrond uitmaakt voor de bestreden beslissing.

3.3.2.6. Waar verzoeker nog stelt dat hij niet zelf naar Marokko is gegaan om te huwen, dat hij hier bleef en een volmacht gaf aan zijn broer, uit hij kritiek op het motief "*Betrokkene keerde zelf terug naar Marokko in augustus 2018 om er te huwen met zijn partner*". Dit motief heeft echter betrekking op het onderzoek van de verwerende partij in het kader van artikel 3 van het EVRM en niet op artikel 8 van het EVRM.
Bovendien door enkel te stellen dat hij niet zelf naar Marokko is gegaan maar dat het huwelijk per volmacht werd gesloten, zonder hiervan enig bewijs voor te leggen, toont verzoeker op zich niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Marokko niet aan de orde is.

3.3.2.7. In de thans voorliggende omstandigheden blijkt een schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 23 van het BUPO, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht prima facie niet.
Het enig middel is, in zijn onderdelen, op het eerste gezicht niet gegrond en dus niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A. DE BONDT,	Toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A. DE BONDT	M. MAES